

เทศน์เช้า วันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา เพราะเป็นวันสำคัญของพระพุทธศาสนา เรา มาทำบุญทำกุศลกัน บุญกุศลเป็นที่พึ่งอาศัยของเรา เวลาทุกข์ขึ้นมา มันทุกข์ในหัวใจ สิ่งใดไปแก้ไขไม่ได้หรือ ในครอบครัวของเรา ก็ได้แต่ปลอบประโลมกันภายนอก แต่ถ้า มันมีกรรมในหัวใจนะ มันมีที่พึ่งของมัน ถ้ามีที่พึ่งของมันแล้ว สิ่งใดที่เราประสบแล้ว เราประสบถึงความทุกข์ของเรา มันมีที่พึ่งเห็นไหม

ความทุกข์! ความทุกข์มาจากไหน ความทุกข์เพราะเราไปคว้าไปหยิบมา แต่ถ้า มันไม่มีที่พึ่ง มันไปคว้าไปหยิบมาเหมือนอาหาร เด็กเห็นไหม หยิบอาหารขึ้นมา มัน หยิบขึ้นมาใส่ปากหมด เพราะมันหิวกระหายของมัน หยิบสิ่งใด มันรู้ว่าเป็นสารพิษ หรือไม่เป็นสารพิษ เด็กไม่รู้เรื่องหรือ มันหยิบได้ก็ใส่ปากหมดเลย ใจของคนไม่มีที่พึ่ง สิ่งใดที่กระทบมา ใจมันคว้าหมดเลย เห็นไหม

ฉะนั้น วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา วันสำคัญของพุทธศาสนาอยู่ที่ไหน อยู่ที่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ตรัส รู้ธรรมขึ้นมา ธรรมะมันอยู่ที่ไหน

ในปัจจุบันนี้ เราอวดรู้ สุกก่อนห้าม รู้ก่อนครู ใจ ธรรมะเป็นความว่าง ธรรมะเป็น ความสุข ความสุขจอมปลอม สุขแต่คิดกันเอาเองว่าเป็นความสุข...ความสุข ความสุขจริง หรือเปล่าละ มันเป็นธรรมะ ธรรมะจริงไหม ถ้าธรรมะจริง ทำไมเราลังเลสงสัย มัน ธรรมะไม่จริงทั้งนั้นนะ ถ้าธรรมะจริงเพราะอะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้า

วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา เพราะอะไร เพราะวันนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ทุกข์อยู่ ๒๕ ปี แล้วออกบวช ไปทุกข์อยู่อีก ๖ ปี วันนี้ เป็นวันที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม และวันนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัม

พุทธเจ้าปรินิพพาน วันเกิด วันตรัสรู้ วันปรินิพพาน เป็นวันเดียวกัน เป็นวันสำคัญทาง
พุทธศาสนา

พุทธศาสนาทำให้เรามีที่พึ่งในหัวใจกันไง คุณติ คนเราต้องมีศาสนาเป็นที่พึ่ง แต่
ศาสนาต่างๆ ก็มีลัทธิศาสนา แต่ไม่ใช่พุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ปฎิญาณตนว่าเราเป็นพระอรหันต์เป็นพระอรหันต์เพราะอะไร เป็นพระอรหันต์เพราะว่า
ได้ชำระกิเลสในหัวใจหมดสิ้นไปแล้ว จบสิ้นไปแล้วถึงเป็นพระอรหันต์

เป็นพระอรหันต์เพราะเหตุใด เพราะว่าตั้งแต่วันนี้ วันวิสาขบูชา องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมอะไร ตรัสรู้ธรรมในหัวใจใจ ในหัวใจที่มันหลักมีเกณฑ์
ขึ้นมาไง ถ้ามีหลักมีเกณฑ์ในหัวใจขึ้นมา นี่ปฎิสนธิจิตมันเกิดอย่างไร มนุษย์เกิดมาจาก
ไหน เกิดแล้วมาทุกข์อยู่ที่นี่ มันมาจากไหน แล้วมันมาคร่ำครวญ ร่ำร้องกันอยู่ที่นี่ มันมาได้
อย่างไร

แล้ววันนี้ วันที่ตรัสรู้ธรรม มันชำระในหัวใจสิ้นไป มันสิ้นไปอย่างไร สิ้นไปแล้ว
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีชีวิตอยู่อีก ๔๕ ปีนี้ มันอยู่อย่างไร คนที่สิ้นกิเลสไป
แล้ว ยังมีชีวิตอยู่เห็นไหม ดำรงชีวิตอย่างไร

นี่เป็นตัวอย่างของเรา เพราะเรามีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เรา
มีพุทธศาสนาเป็นที่พึ่งอาศัย เราเกิดมาในพุทธศาสดา คุณติ คุณพ่อแม่ของเราเห็นไหม ไอ้ยิ้ม
สยาม! ยิ้มสยามนี่! มันยิ้มออกมาจากใจ มันมาจากความรู้สึกของใจใจ มันเหมือนกับ
ศาสนามีข้อเท็จจริง มีเนื้อหาสาระ

ถ้ามีเนื้อหาสาระ มันเข้าไปถึงหัวใจ หัวใจมันให้อภัย เวลาหัวใจที่สูงกว่า คุณติ เรา
เป็นผู้ใหญ่เรามองเด็ก เด็กมันไม่รู้เรื่องของมัน มันไร้เดียงสามันก็น่ารัก ไปอย่างหนึ่ง แต่
เด็กพอมันรู้ขึ้นมาละ มันก็มีการต่อรองของมัน นี่ก็เหมือนกัน หัวใจของผู้ที่พ้นจากกิเลส
ไปแล้วนี่ มันดูหัวใจของเรา

ครูบาอาจารย์ท่านบอกเลยนะ ถ้าพูดถึงผู้ที่พ้นจากกิเลสไปแล้ว มองเราเหมือน
สัตว์ตัวหนึ่งเลย เพราะมันไม่รู้ประสีประสาของมัน แต่ถ้าจิตมันพ้นไปแล้วนะ มันรู้

ประสีประสาของมัน เหมือนเรา คูตี คูว้าว คูควายสิ เวลาเขาจูงไป มันกินหญ้า มันเล็มหญ้าไปเรื่อยของมัน ชีวิตก็มีความสุขของมัน

เราว่านิพพานสงบเย็น...สงบเย็น...ก็สงบเหมือนควายไง ควายมันกินหญ้าเสร็จแล้วมันก็นอนแช่น้ำ สงบเย็นๆ ของมันนะ อะไรมันสงบเย็นล่ะ แต่ถ้าเป็นความจริงล่ะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นิพพานคืออะไร นิพพานคือสิ้นกิเลส ถ้าสิ้นกิเลสอะไรมันสิ้น ถ้าหัวใจมันสิ้น มันสิ้นได้เพราะเหตุใด

เรามีศาสนาเป็นที่พึ่ง วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา เราถึงมีความสำคัญนะ ถ้าไม่มีความสำคัญในพุทธศาสนา คูตี เขาไปกราบต้นไม้กัน ไปกราบสิ่งมหัศจรรย์กัน นั่นนะเขาว่าเป็นชาวพุทธเห็นไหม นั่นนะเพราะมันไม่มีหลักใจ

หลักใจ! แก้วสารพัดนึก พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระธรรมคือ ธรรมะเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาอะ ธรรมะของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรม ๆ กราบธรรมอะไร กราบธรรมเพราะอะไร เพราะกิริยาของใจนะ

มรรคญาณ คูตี เราทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำ เวลาใจมันทำงาน มันคว่ำมาหมดเลย ทุกข์ยากนี้ เวลาคนอาบเหงื่อต่างน้ำ โอ้โฮ...คนนี่ทำงานหนักนะ คนนี่มีความทุกข์นะ เวลาคนบริหารจัดการหัวใจ มันเครียด มันทุกข์ในหัวใจ มันจัดการใหม่

พระนี่ โห...ไม่ทำอะไรเลยนะ วันๆ มีคนไปทำบุญพระนี่ พระนี่มีแต่ความสุข มีความสุขจริงหรือเปล่าทุกอย่างอุดมสมบูรณ์นะ หัวใจมันเร่าร้อนนะ พอหัวใจมันเร่าร้อนนี่ พระต้องเอาใจของตัวเองไว้ในอำนาจของเรา ต้องมีสติปัญญายับยั้งความคิดนี้ นี่กิริยาของใจไง

งานของพระคือ เติบงกรม นั่งสมาธิ ภาวนา ก็เห็นพระเดินไปเดินมาไม่ทำอะไรเลย เดินไปเดินมาก็เพื่อให้ใจสงบ นั่งสมาธิภาวนาก็เพื่อกันว่าหาหัวใจของเรา ถ้าคนยังหาหัวใจของตัวเองไม่เจอ จะไปทำอะไร ถ้าคนเราทำหัวใจให้สงบมาได้ เราจะแก้ไขสิ่งใดๆ ไม่ได้เลย

พุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งปัญญา ผู้ที่กำหนดคพุทธ โธ สมณะไม่มีประโยชน์อะไรเลย ไอ้สมณะนั่นล่ะ ทำให้คนรุ่มเย็นเป็นสุขขึ้นมาได้เพราะความรุ่มเย็นเป็นสุขของมันขึ้นมาแล้ว มันถึงจะทำกิจกรรมของมัน มันถึงกิริยาในหัวใจ ถ้ากิริยาในหัวใจนะ การเคลื่อนไหวของจิตเวลาจิตกำลังทำงานของมัน ดูปัญญาๆ นี่ ปัญญาที่เกิดขึ้นมา มันเป็นโลกีย์ปัญญา ปัญญาโดยสัญชาตญาณ ปัญญาที่มันเกิดขึ้นเอง เหมือนเด็กเลย เด็กพอเจอพ่อแม่ก็เบมมือๆ นะ พ่อแม่ก็ควักให้ๆ

นี่ก็เหมือนกัน ความคิดมันเกิดขึ้น โดยธรรมชาติ ความคิดมันมีของมันอยู่แล้ว เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์ใช้ใหม่ ความคิดก็มีของมันอยู่แล้ว ก็เหมือนกับมันออกมาจากใจ โดยธรรมชาติของมันไง แต่เวลาปัญญาในพุทธศาสนาไม่มี ปัญญาในพุทธศาสนาเกิดมาจากไหน เวลาปัญญาขึ้นมา ปัญญาภิเลสทั้งนั้นเลย โอ้...นิพพานสงบเย็น โอ้...นิพพานว่างหมดเลย กิเลสมันหลอกทั้งนั้น กิเลสมันเป็นอนุสัย

“มารเอ๋ย...เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้าอีกแล้ว เจ้าจะเกิดจากหัวใจของเราไม่ได้อีกเลย” เกิดจากความดำริของเรา มารเกิดจากความดำริของเรา แล้วความคิดล่ะ ความคิดที่มันคิดขึ้นมาเนี่ย ความคิดเห็นใหม่มันคิด ความดำริคิดหรือยัง แล้วถ้าความคิด มันอยากกว่าความดำริไหม แล้วถ้ามันอยากความดำริ มารมันกินหัวใหม่ ความคิดทั้งหมดที่ออกมาจากความคิดของเรา มันเป็นกิเลสใหม่ มันเป็นกิเลสทั้งหมดเลย เพราะอะไร เพราะใจไม่สงบ

แต่ถ้าใจสงบนะ โอ้...หินทับหญ้า โอ๊ย! สงบไม่มีประโยชน์ ความสงบรุ่มเย็นอันนั้น อนุสัยที่มันนอนมา เพราะมันมีอนุสัย คุณิ เวลาเราเปิดน้ำเห็นใหม่ น้ำมันขุ่น ขุ่นมาจากไหนล่ะ ขุ่นเพราะน้ำมันมีตะกอนมา ความคิดออกมาจากใจ มันมีกิเลส มันเหมือนน้ำขุ่น ตะกอนนั้นออกมา

ถ้าอนุสัยมันนอนเนื่องมากับความคิด มันนอนเนื่องมากับใจ ความคิดทั้งหมดของเรา มันมีวิชา มันมีกิเลสมาด้วย แต่เราสมณะ! สมณะนี่! น้ำขุ่น น้ำสารพิษ น้ำต่างๆ น้ำสกปรก เราใช้ได้ไหม เราก็ต้องริไซเคลิไซใหม่ เราก็ต้องทำความสะอาดไซใหม่

จิตของเรา ความคิดนะมันสกปรก ความคิดมันคิดด้วยวิชา ความคิดมันคิดด้วยความนอนใจ ความคิดมันคิดโดยสามัญสำนึก มันคิดโดยจริตนิสัยของคน จริตของ

คน โทสจริต โมหจริต โลกจริต ความโลภ ความโกรธ ความหลง มั่นจิตของคน สิ่งนี้ มั่นนอนเนื่องมากับใจ ความคิดของคน มันต้องนอนเนื่องมากับกิเลสทั้งหมด แล้วสมณะ ที่ไม่มีประโยชน์ น้ำที่มันเป็นพิษใช่ไหม เรายังต้องกรองใช่ไหม เราต้องทำให้มันสะอาด ใช่ไหม เพื่อความมีประโยชน์กับเรา

จิตของเรา ของเราแท้ๆ ความรู้สึกของเราแท้ๆ กิเลสมันจี๋ห้วมา ศึกษาพุทธ ศาสนาก็ศึกษาด้วยกิเลส เวลาปฏิบัติก็ปฏิบัติกิเลส เวลากิเลสปฏิบัติแล้วนะ มันก็เป็น วิปัสสนิก มันก็นึกเอา คาคาหมายเอา จินตนาการเอา แล้วเราเป็นชาวพุทธใช่ไหม ศาสนา พุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา โอ้...มีปัญญากันหมดละ ศึกษาทุกคนมีปัญญากันทั้งนั้น ละ แต่ปัญญาของโลก

โลกคืออะไร โลกคือโลกทัศน์ โลกคือหมู่สัตว์ โลกคือภวาสวะ โลกคือภพ โลก คือความรู้สึก เพราะความรู้สึกนี้เป็นโลกเห็นใหม่ โลกนี้มันเป็นฐาน ความคิดๆ จากโลก คิดจากกิเลส คิดจากอวิชา คิดจากมาร มันจะเป็นความจริงไปได้ไหม

การศึกษาเป็นปริยัตินะ การศึกษาเห็นใหม่ คุณติ ปัญญาของเรา การบริหารจัดการ การแข่งขัน แข่งขันด้วยปัญญา แข่งด้วยทรัพยากรมนุษย์ ถ้าทรัพยากรมนุษย์มีคุณภาพ ทรัพยากรมนุษย์ต้องมีการศึกษา ทรัพยากรมนุษย์ต้องมีความเข้มแข็ง แต่นี้มันเข้มแข็ง แบบโลก

ฉะนั้นในปัจจุบัน ทรัพยากรมนุษย์ต้องมีศีลธรรม ต้องมีจริยธรรม ต้องมีอิทธิกั ต้องมีการยับยั้ง นี้ปัญญานี้ปัญญาของใคร ปัญญาของโลกเห็นใหม่ ปัญญาโลกียปัญญา ปัญญาของธรรม คุณติ ผู้ที่ผ่านโลกมามาก เขานั่งอยู่บ้านเฉยๆ เขารู้การเคลื่อนไหวของ โลกหมดเลย เขารู้ไปทุกอย่างเลย เพราะประสบการณ์ในชีวิตของเขา เขาเข้าใจได้ทุกๆ อย่างเลย

นี่ก็เหมือนกัน เราเข้าใจโลกทัศน์ เราควบคุมใจของเราแล้ว “ใจดวงหนึ่ง ผู้ใจดวง หนึ่ง” ใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมวันนี้ เสวยวิมุตติสุขอยู่ สุขมาก สุขเพราะอะไร สุขเพราะมันไม่เคลื่อนออกไปข้างนอก มันไม่ไปคว้าสิ่งใดที่เป็นพิษเข้า มาถึงจิตเลย จิตไม่คว้าสิ่งใดที่เป็นพิษเลย เพราะมันมีของมัน พลังงานมันมีของมัน แต่ มันไม่คว้าสิ่งที่เป็นพิษเข้ามาถึงตัว

แต่เห็นมองไปทางโลก เขาคว่ากัน เขาตะครุบกัน เขาตะครุบเงา เขาหาแต่สิ่งที่เป็นพิษหมดเลย มันสังเวชไหม มันสังเวชนะ นิธรรมสังเวช มองโลกแล้วมันสังเวชสังเวชเพราะอะไรเพราะจิตใจมันได้ปล่อยวางสิ่งนั้นมา ถ้ามันปล่อยวางสิ่งนั้นมามันเป็นอิสรภาพของมัน ถ้ามีอิสรภาพของมัน มันมีอิสรภาพเพราะเหตุใด

เวลาพระอรหันต์ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามว่า “ใครทรมานมา ใครเป็นคนชื่อนำมา” มันจะมาอย่างไร มันจะมาได้อย่างไร ถนนหนทางมีมา ยังหลงแล้วหลงอีก มาแล้วก็มีแต่หลงไปหมด ขนาดถนนหนทางมันยังพาหลง แล้วทางที่ไม่มีทางเดิน มักโค ทางอันเอกที่ไม่มีทางเดิน มันจะเดินอย่างไร มันจะเข้าไปชำระมันอย่างไร นี่มันไม่มีทางเดิน

แต่! แต่เวไนยสัตว์ แต่เป็นความจริง ชมมสากจจา เอตมมมงคลมุตตม หมายความว่า ผู้ที่บรรลุธรรมขั้น โสดาบัน จะบรรลุเหมือนกันหมด ผู้ที่บรรลุธรรม โสดาบัน สกิทาคามี พระอรหันต์เหมือนกันหมด ทางอันเอก มักโคมีหนึ่งเดียว สัจจะมีหนึ่งเดียว

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นพระอรหันต์ สาวก สาวกะ อัครสาวก ต่างๆ ก็เป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์ มันมีคุณค่าเท่ากัน แล้วพวกมันไม่ได้ใช่ไหม คนที่มีคุณค่าเท่ากัน คนที่มีความสามารถเท่ากัน คนที่มีรู้ความเหมือนกัน พวกมันไม่รู้เรื่องหรือ

...รู้เรื่อง... พวกมันได้ แต่พวกมันนี่ สัจธรรมมีหนึ่งเดียว ถ้าสัจธรรมมีหนึ่งเดียว การประพฤติปฏิบัติ มันต้องเข้ามาถึงสัจธรรมอย่างนี้ ถ้าสัจธรรมอย่างนี้ พุทธศาสนาเราถึงมีคุณค่า

วันนี้วันสำคัญเห็นไหม เราให้ความสำคัญ เราถึงพาหัวใจเรามาทำบุญกุศล ถ้าเราไม่ให้ความสำคัญนะ เพราะเราไม่ให้ความสำคัญ ทุกอย่างจะไม่มีให้ความสำคัญเลย โลกนี้ไม่มีความสำคัญเลย โลกนี้ของมันเล็กน้อย ไม่จำเป็น ! ไม่จำเป็น! แต่เวลาทุกขณะ น้ำตาไหลพรากเลย ทำไมเกิดแล้วมันทุกข์ โหย...ทุกข์มากเลย

อ้าว! ก็ไม่จำเป็นอะ ไม่จำเป็น... อयर้องไห้สิ เวลาทุกข์อย่าฝงใจว่า อย่าให้มันทุกข์สิ ก็ไม่จำเป็น ทุกข์ก็ไม่จำเป็น ทุกข์ก็ไม่มี นรกสวรรค์ก็ไม่มี บุญก็ไม่มี ทุกข์ก็ต้อง

ไม่มี!! ความเดือดร้อนกับแค้นใจก็ต้องไม่มี!! ความเดือดร้อนกับแค้นใจหมายถึงทุกข์ใช้ไหม

ที่ไหนมีทุกข์ ทุกข์ควรกำหนด ทุกข์มันมีของมัน ถ้ามีของมัน ทุกข์แก้ไขได้ “สิ่งใดเป็นอนิจจังสิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์สิ่งนั้นเป็นอนัตตา” สิ่งใดที่เป็นทุกข์ ทุกข์นั้นมันมีจริงกับเรานะ ถ้าเรามีความทุกข์มากๆ อยู่ในหัวใจของเรา เรากระอักเลือดเลยแล้วทำไมทุกข์มันคลายไปละ มันคลายไปของมัน

แต่เพราะกิเลสตัณหา มันอยากเห็นไหม เวลาทุกข์ขึ้นมา มันชอบ เวลาทุกข์ขึ้นมา ใจของเขมันชอบคม เวลาอะไรทุกข์ขึ้นมา คิดแล้ว คิดอีก คิดแต่เรื่องทุกข์ๆ นั้นนะ ใจเรื่องดีๆ มันไม่คิด

นี่ไง แล้วถ้ามีสติปัญญา เวลามันคิดก็ดับหัวมัน! ดับหัวมันคือสติปัญญา เราดับความคิดไง ดับหัวใจ “เองคิดอีกแล้วนะ...เดี๋ยวน้ำตาเองจะไหล... เองคิดอีกแล้วนะ” สติมันทัน เห็นไหม นี่ระหว่างฝึกฝนนะ เวลาฝึกฝนไป แต่พอฝึกฝนไปถึงที่สุดแล้วนะ ความคิดกับจิตไม่ใช่อันเดียวกัน

เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม เป็นของเราไหม เราใส่มันมานี้ มันไม่เป็นของเราใช้ไหม เวลาเราเปลี่ยนเสื้อผ้าออก เราก็เปลี่ยนอาหารออกเห็นไหม ความคิดมันก็เหมือนอารมณ์ของใจ แล้วเวลามันหลุดออกไป เวลาเราแก้ไขมัน ก็มันหยุดได้ ยับยั้งได้ เปลี่ยนแปลงได้ เปลี่ยนแปลงได้ทั้งนั้น เปลี่ยนแปลงให้มันดีขึ้น เปลี่ยนแปลงให้มันเป็นไปเห็นไหม เปลี่ยนแปลงเพราะอะไร

เปลี่ยนแปลงเพราะเราเชื่อมั่นในพระรัตนตรัย เชื่อมั่นในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี่โอปนยโก เรียกเรื่องสัตว์ทั้งหลายมาดูธรรม เวลาหัวใจเราเริ่มเรืองอาจหาญนะ กูเป็นอย่างนี้โว้ย! กูเป็นอย่างนี้ มาดูเลย! มาดูเลย!

แต่พอกูทุกข์ ไม่อยากให้อะไรมาเห็นนะ นี่โอปนยโก เรียกเรื่องสัตว์ทั้งหลายมาดูธรรม โอปนยโก ถามใจตัวเอง!! โอปนยโกอะ...ดูใจตัวเอง! ย้อนกลับ! ย้อนกลับ! ย้อนกลับ! ย้อนกลับ! ทวนกระแสมา ถามใจตัวเอง...ถามใจตัวเอง...ความลับไม่มีในโลก เราเป็นคนทำ เราเป็นคนรู้ ทำดีก็รู้ ทำชั่วก็รู้ หัวใจดวงนี้มันเป็นคนรู้ ความลับไม่มีในโลก

ถ้ามันมีสิ่งใดในหัวใจ มันต้องค้นหาของมันได้ แต่ถ้าเรารู้คัมภีร์ธรรมะจนสะอาดสะอาดแล้ว มันทำของมันได้ นี่แก่นของศาสนา!!!

เราทำบุญทำกุศลขึ้นมา เพื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในวันวิสาขบูชา ก็ทำเพื่อหัวใจของเราใจ หัวใจของเราได้เสียดละ อย่างน้อยมันก็ได้มาเห็นสภาพ เห็นความเป็นไป เห็นของบังเกิดขึ้น เป็นผู้เสียดละ เป็นผู้หวังดีต่อกัน จะเตือนกัน

อเสวนา จ พาลานํ คนชั่ว คนที่จะชักนำเราไปในทางที่ผิด คนจะชักนำไปในทางที่ไหน เราไม่คบ ไม่หาเราไม่เป็นไป เวลาไปทำบุญกุศล เขาบอก “ไปทำไม ทำไมไม่เก็บไว้ใช้เอง” เก็บไว้ใช้เองกินจนตาย กินแล้วกินอีก มันก็กินเพื่อภพ เพื่อหัวใจ แล้วมันได้อะไรขึ้นมา กินก็พอมีปัจจัย ๔ เสียดละให้คนอื่น คนอื่นได้บุญกุศล นี่เสียดละในพุทธศาสนา

ในพุทธศาสนา ถ้าไม่มีพระจะเอาอะไรมาทำบุญ ไม่มีพระก็เป็นทาน แต่ถ้ามีพระก็เป็นบุญ บุญเพราะอะไร บุญเพราะว่าสิ่งนี้ การดำรงชีวิตนี้ คุณิ เราเสียดละขึ้นมาเพื่อดำรงชีวิตให้ภิกษุ ภิกษุเป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร จะได้รู้คัมภีร์ รื้อคัมภีร์ เพื่อหัวใจให้่องแผ้ว หัวใจ่องแผ้วได้บุญกุศล เพราะได้ปัจจัยเครื่องอาศัยไปจากเรา แล้วยังได้ทำอันนั้น เพื่อจะมาเจอเราอีกเห็นใหม่ บุญชับ บุญซ้อน ถ้าเรารู้จักบุญ

ถ้าไม่รู้จักบุญ ไม่รู้อะไรเป็นอะไรเลย มีแต่ทุกข์กับทุกข์ ทุกข์เหยียบย่ำหัวใจ แล้วทุกข์ก็เหยียบมันลงไป แต่เสียดละเพื่อหัวใจของเรา เพื่อบุญของเรา เพื่อครูบาอาจารย์ เพื่อผู้ประพฤติปฏิบัติจะได้หัวใจ่องแผ้ว เพื่อจะได้ประโยชน์กับเรา

ประโยชน์กับเราคืออะไร คือสั่งสอนเรา คือแนะนำเรา คือบอกเรา เหมือนผู้ใหญ่สอนเด็ก เด็กมันจะรู้เองไม่ได้ ผู้ใหญ่ต้องแนะนำสอนมัน เด็กไม่ต้องมีใครสอนเลย มันจะเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา เป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา มันก็มีประสบการณ์ของมัน แล้วแต่เขาวัดปัญญา มันมีมากมีน้อยก็เรื่องของมัน แต่ถ้าผู้ใหญ่มีประสบการณ์ในชีวิต เราจะสอนมันได้

จิตก็เหมือนกัน “จากใจดวงหนึ่ง สู่ใจดวงหนึ่ง” นี่บุญกุศล วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนานะ เพราะเราจะเห็นความสำคัญของตัวเราเอง เพราะศาสนาพุทธเรานี้ เป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันตภิฎฐิโก

ปัจจัยตั้งคือรู้จำเพาะตน รู้ในหัวใจของตน รู้แล้วมันประเสริฐมาก พอประเสริฐ
ขึ้นมาเห็นใหม่ เราบอกชี้แนะทางเขาได้ ชี้แนะทางเขา เพราะสิ่งที่ประเสริฐแล้วนี้ มัน
ไม่ได้เห็นเนื่องจากคุณค่าที่เราประสบมาหรือ

ทรัพย์สมบัติ สิ่งที่เป็น โลกธรรม ๘ มีลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ ต่างๆ ไม่มี
คุณค่าเท่ากับหัวใจที่เรามีคุณค่าแล้ว ถ้าหัวใจเรามีคุณค่าแล้ว เราจะไปเกลือกกลั้วกับสิ่ง
สกปรกมันทำไม ในเมื่อเราไม่เกลือกกลั้วสิ่งสกปรก เราก็ชี้แนะเขา บอกเขาให้ขึ้นมาให้
พ้นจากความสกปรกนั้นเท่านั้น ฉะนั้น ผู้ที่ปฏิบัติแล้ว ถึงไม่เห็นแก่ลาภยศสรรเสริญ ไร
ของโลกๆ !! เอวัง